

www.jollibre.com

© Del text: Núria Pradas

© De les il·lustracions: Mireia Coll

© D'aquesta edició:

2016, Santillana Infantil y Juvenil, S. L. i Grup Promotor, S. L.

Frederic Mompou, 11 (Vila Olímpica)

08005 Barcelona

Telèfon: 93 230 36 00

ISBN: 978-84-16661-08-4

Dipòsit legal: M-39.136-2015

Printed in Spain – Impress a Espanya

Primera edició: abril de 2016

Directora de la col·lecció:

Maite Malagón

Editora executiva:

Yolanda Caja

Direcció d'art:

José Crespo i Rosa Marín

Projecte gràfic:

Marisol del Burgo, Rubén Chumillas, Julia Ortega i Álvaro Recuenco

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només es pot fer amb l'autorització dels seus titulars, llevat d'excepció prevista per la llei. Si en necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment, adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org).

La bruixeta Encantada i l'escombra Primmirada

Núria Pradas

Il·lustracions de Mireia Coll

jollibre

*Aquesta història que ara us explicarem
és verídica, o sigui, que va passar de veritat,
més o menys. I li va passar a una bruixeta
de la vostra edat.*

*Precisament, tot va començar el dia que la
bruixeta Encantada va fer tres-cents anys!*

Un dia embruixat!

Llegiu, llegiu...

L'aniversari de la bruixeta Encantada

Encantada! Encantada!

9

–Ei, Encantada!

La bruixeta Encantada va encendre els llums del petit menjador i...

–Sorpresa!

–Per molts anys, Encantada!

–Felicitats, bufona!

–I que en facis tres-cents més!!

Vaja!, hi eren totes. Totes les seves amigues bruixetes. I totes les bruixes de la família. Finalment, no havien oblidat que aquell era el dia del seu tres-centè aniversari. I ella que s'havia passat tot el dia amb un humor

de llamps i trons, remugant per sota del nas i traient fum pels queixals, perquè ningú no la felicitava. Ni a casa, ni a l'escola, ningú no semblava recordar que aquell era un dia molt especial per a la jove Encantada. Perquè, ja ho sabeu, tres-cents anys no es fan
10 cada dia, és una xifra màgica que marca molt la vida d'una bruixa. I és que quan una bruixa fa tres-cents anys...

–Felicitats, bonica. Tres-cents anys! Com passa el temps –va dir la bruixa Tova, la padrina de l'Encantada–. Si sembla que va ser ahir...

–Com t'envejo, Encantada –aquesta era la bruixeta Garula, una bruixa que anava a la mateixa classe que l'Encantada–. Jo també tinc ganes de fer-ne tres-cents i poder fer encanteris tota sola, i sortir amb les amigues i..., i tenir una escombra per a mi sola!

Es va fer un silenci més gran que el nas del bruixot Malombra. Tots els ulls es van

clavar al damunt de la bruixeta Garula, que es va començar a posar vermella, molt vermella. Tan vermella que semblava una olla plena de poció màgica a punt de rebentar.

–Que he dit alguna inconveniència?

La bruixeta Pica-soques, una altra de les amigues de l'Encantada, li va ventar un bon cop a la ronyonada amb el colze:

11

–Vols callar? Sempre has de ficar la pota, Garula!

Però l'Encantada se sentia tan feliç rebent les felicitacions de totes les bruixes que no es va adonar d'aquell petit incident. Li semblava que flotava. Era la veritable protagonista de la festa.

Tot d'un plegat, els llums es van apagar i per la porta de la cuina va aparèixer la bruixa Tova amb un enorme pastís d'aniversari ple d'espelmes a vessar. El pastís era tan gran que la bruixa Tova, malgrat que era una bruixa

alta i fornida com un castell encantat, trontollava tota ella, i en més d'una ocasió va estar a punt de perdre l'equilibri i anar a parar a terra amb gran perill per a la integritat del pastís. Finalment, i suant la carcanada, va aconseguir arribar a la taula del menjador i descarregar la seva valuosa càrrega.

–Ai!, pensava que m'agafava un cobriment –va exclamar la bruixa Tova, regalimant com una regadora foradada–. Au!, ara pren aire, bufona, per apagar les tres-centes espelmes.

–I pensa un desig –va afegir la bruixeta Pica-soques.

L'Encantada va avançar de mica en mica cap a la taula, amb passes delicades i, suau-ment, va acostar el rostre al pastís. Llavors va començar a prendre aire, i més aire i molt més aire. L'Encantada es va començar a inflar com un globus i quan ja no va poder més...

–Fuuuuuuuuuuuuuuuuuuuu!!

Un vent huracanat es va desencadenar, com una fura, pel petit menjador. Els mobles van començar a ballar una estranya dansa embuixada; les cortines van sortir disparades com si fossin fulles de plataner; les convidades van perdre els barrets de punxa i es van haver d'enganxar a les parets com bavoses per no ser engolides per aquella ràfega enfurida. Durant uns segons tot i tothom va ser sacsejat per aquell frenètic moviment. Fins i tot les tres-centes delicades flametes de les tres-centes espelmes del pastís d'aniversari es van descabellar totes.

13

Quan la bruixeta va deixar de bufar, tot va tornar a lloc. Els barrets als caps de les bruixes, les bruixes a terra, les cortines a les finestres, els mobles a lloc. Les flames de les espelmes van vacil·lar encara uns segons més, com si estiguessin pensant què fer, si apagar-se o no apagar-se i, finalment..., es van apagar!

–Que fort, les ha apagades totes!

–Estàs feta una fura, Encantada!

–Què voleu? –va murmurar la bruixa Arrugada, la més vella de la reunió, una bruixa que per no tenir ja no tenia ni dents–. Si amb tres-cents anys de no res no pot ni apagar tres-centes espelmes..., què farà quan en tingui... Ei!, quants en tinc, jo? Ara se me n'ha anat del cap.

Però ningú no s'escoltava la bruixa Arrugada. Més que res, perquè tothom estava pendent de la bruixa Escotada, una bruixa jove i de molt bon veure, que en aquell precís moment entrava amb el regal de l'Encantada.

-Té, bufona, això és per a tu -va dir amb una veu com de vellut que, segons deien les males llengües, enamorava tots els bruixots del regne Embruixat.

16 La bruixeta Encantada va prendre amb gran cura el regal que li oferia la bruixa Escotada. Era un objecte llarg, molt llarg i prim, molt prim, acabat en una mena de plomall i rematat amb una gran llaçada de tots colors. En veure allò, en tocar-ho, a la bruixeta Encantada li van pujar els colors a la cara i el cor li va començar a bategar com un tam-tam enmig de la selva.

–És?... És?

–Va, Encantada, obre'l.

I l'Encantada el va obrir i va poder comprovar que els seus pressentiments eren certs. Allò era una escombra! Una escombra voladora, és clar!

–Oooh!! Quina passada, Encantada –va cridar la Garula–. La teva primera escombra de bruixa.

–I ha anat de ben poc que li aixafessis la sorpresa, Garula! –va rondinar la Pica-soques.

I la padrina, la bruixa Tova, va afegir:

–Ara ja ets tota una bruixa. Una bruixa independent i... i...

–...i motoritzada! –va afegir la Garula, que sempre havia de dir l'última paraula.

I totes les bruixes van arrencar a riure tan fort que les parets del menjador de l'Encantada es van esquerdar per dos o tres llocs diferents.